

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XXII. Quòd omnis nostra fiducia collocari debeat in meritis Christi, & qualem hæc consideratio nobis suppedit et consolationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

incredibiles viderentur, nisi ab Authoribus fide dignissimis literis commendata essent, & bonitas Dei in clientes fideliter sibi famulantes, humanum excederet intellectū. Quare nō immeritō aiebat gloriosa spōsa Christi: In manibus Domini mors est vita, morbus sanitas, labor requies, & infernus parady sus.

His omnibus animæ sanctæ instruuntur, ne conturbentur si diutius fortè spōsus absit vel emanat, nec desperent, aut consternatæ dormiant, sed patienter ac vigilantes illum expectent, quoniam veniens veniet, & non tardabit.

CAPVT XXII.

*QVOD OMNIS NOSTRA FIDUCIA collocari debeat in meritis Christi,
& qualem hæc consideratio nobis suppeditet consolationem.*

INter angustias & tribulationes nobis superuenientes, illud maximè nos cōturbat & affligit, q̄ Deū cum benignū & misericordem, tum etiam iustum & seuerum peccatorum sciamus & agnoscamus vltorem; & quia delictorum nostrorum non est numerus, summopere timendū, ne nos beneuolis misericordiæ suæ oculis nō sit respectus. Nā cū amoris

obiectum bonum sit, in corporibus autem animabusue nostris nihil boni habitet, sed cloaca & fimum quoddam foetidissimum, & vitiorum scaturigo appareat, consequens est, Deum, cui manifesta sunt omnia, & quem nullum latet secretum, nec errare aut falli, nec diligere posse id, quod odium & detestationem promeruit. Atque hoc ipsum excruciare animos, & querelatum, sollicitudinum, diffidentiam, desperationis, aliorumque multorum malorum solet esse principium; seipsum enim magis quam infinitam Dei bonitatem, vel inexplicabilem indeficientes meritorum vniuersi Domini nostri Iesu Christi thesaurus, per quem vniuersa nobis peccata remittit, contemplantur & considerant. Et quamuis praeter hoc, in quo scilicet omnis fiducia & vnicum tribulationis nostrae solamen fundatum ac positum est, aliud nihil praesenti capitulo declarandum intendam, mirabilem tamen etiam discursum à Domino Ioanne de Auila elegantissime de amore Christi erga homines compositum, proponam.

Ad meliorem autem mensuram, quam Dei dilectionem metiemur, intelligentiam, oportet ut oculos à nostris suis consideratione auersos dirigamus ad

Christi
nos, ex
ipsi in
lo quo
calesti
mus C
mento
simas o
naqua
videlic
gratia
Ecclesi
tissima
Prin
uinam
rum pe
fortite
natura
person
dicam
Gra
lum q
illam o
tione
scilicet
Con
fit Pat
homin
illis me
sum, it

Chr

LIBER PRIMVS. 181

Christum. neque enim amor eius erga nos, ex perfectione quæ nobis, sed quæ ipsi inest, nascitur, nec proficiscitur ex illo quod in nobis, sed quod in Patre suo caelesti contemplatur. Hinc præsupponimus Christo in conceptionis suæ momento, tres præclarissimas & præstantissimas concessas esse gratias, quarum vnaquæque in suo genere fuerit infinita, videlicet gratia hypostaticæ vnionis, gratia vniuersalis, vt totius foret caput Ecclesiæ, & gratia singularis, quæ sacratissimæ eius animæ data fuit.

Gratia Saluatoris nostris.

Primò sanctissima hæc humanitas diuinam recepit essentiam, quando nimirum personæ secundæ SS. Trinitatis, ita fortiter vnita & coagmentata est, vt ex natura diuina & humana, & vna tantum persona subsistat, & verè ac Christianè dicamus, eundem hominem esse Deum.

Gratia hæc censetur infinita, non solum quia ipsissima est diuina, quæ per illam donatur, essentia; verum etiam ratione modi quo tribuitur, per vnionem scilicet personalem.

Concessa quoque est ei hæc gratia, vt sit Pater vniuersalis & caput omnium hominum, & infundat ac communicet illis merita & charismata suarum virtutum, ita, vt quæ Deus, sit Pater, quæ verò

H 7 homo,

homo, princeps & caput sit omnium ho-
 minum. Ratione itaque huius princeps
 tus data est ei gratia infinita, quò homi-
 nes ex ipso tanquam ex fonte gratiarum
 & sanctitatis oceano, gratiam hauriant.
 Undè & sanctus Sanctorum nuncupatur
 non tantum quia sanctorum sanctifi-
 mus & maximus; verum etiam quia san-
 ctificator est omnium, & quæ sanctifi-
 canda & consecranda sunt, de manu ip-
 sus sanctitatis splendorem suscipere de-
 bent. Nam sicuti mortales omnes se ho-
 mos Adami profitentur, & ab eodem re-
 ra profecti sunt; ita omnes supernaturæ
 gratia regenerati, ab Adamo secundum
 Patre scilicet futuri seculi, procreantur.
 Et hæc quoque gratia infinita est, quia
 tendit se ad genus humanum, quod
 ipsum in genere suo infinitum est: neque
 enim certum aliquem aut determinatum
 numerum habet, sed indies multiplicari
 potest; ita vt omnibus in se multiplicari
 necessario insit gratia & meritum
 ctissimæ animæ Christi.

Tertia gratia singularis fuit, quæ gra-
 tia *gratum faciens* appellatur. Et hanc
 dit illi Deus in sanctificationem & in
 perfectionem, quæ & ipsa singulari quod-
 dam modo infinita dici potest, quia com-
 plectitur cuncta quæ ad gratiæ essentiam

pertin
 di vel
 que gr
 Spiritu
 vt in
 maris
 na attr
 nica q
 non in
 psa.

Pra
 sui qui
 quinir
 conce
 uinam
 denter
 riam v
 plane
 ris, qu
 Hæc o
 cessaf
 ficent
 namq
 dotati
 mam
 guttin
 specin
 omnib
 vt eid
 Qu

pertinent, excepto quod nihil ad illā ad-
di vel adiungi possit. Quinetiam & aliæ
que *gratiæ gratis datæ* nominantur, ipsaq;
Spiritus sancti dona Christo cōcessa sunt,
vt mirum anima eius sanctissima instar
maris cuiusdam omnia gratiarum flumi-
na attrahat, & in se recipiat, adeò vt ne v-
nica quidem gratiæ guttula supersit, que
non in ipsam fluat, refluatque ex i-
psa.

Præstitit ergò Deus humanitati Filij
sui quicquid facere & præstare potuit:
quinimò data est illi gratia vt in ipso
conceptionis suæ momento videret di-
uinam essentiam, & perspicuè atque eui-
denter cognosceret maiestatem & glo-
riam verbi, cui vnita erat, quò eadem
planè essentiali gloria repleretur in ter-
ris, quā modò possidet in dextera patris.
Hæc omnia sanctissimæ huic animæ cō-
cessa sunt ex mera Dei gratia, & magni-
ficentia, nullo præcedenti merito: simul
namq; iuncta fuere creatio & prædictarū
dotatio gratiarum; Deus enim sacratissi-
mam vnigeniti sui humanitatem, D. Au-
gustino teste, tanquam diuinæ gratiæ
specimen & exemplum, ita perfectam &
omnibus modis absolutam esse voluit,
vt eidem nihil addi posset.

Quare cū sanctissima hæc anima ipso
feli-

felicissimo conceptionis suæ momento
 videret immensam & inscrutabilem De
 bonitatem, & eam seruitio atque infini
 to amore dignam esse cognosceret, qui
 putas illam amasse Deum, aut quo serui
 endi & diuinæ maiestatis honorem
 gloriam propagandi desiderio flagrasse
 existimas? cumque collata sibi beneficia
 perpendens ad Regnum se nasci con
 spiceret, quod tamen regnum bellica
 virtute, aut hasta non acquisiuisset, & eo
 dem puncto ab omnibus creaturis, & ab
 ipsa quoque cælesti hierarchia, vt Apo
 stolus ait, adoraretur; cum, inquam, hæc
 omnia cerneret. quali putas affectione
 dilexit illum, qui eam sic glorificabat
 exaltabat? Valere Cherubin ac Sera
 phim hanc comprehendere, aut Angelica
 lingua exprimere dilectionem? Enimus
 ro præstitum hoc beneficiū & agnoscent
 & exhibere se gratum nemo melius po
 test, quam sincerus sectator humilitatis
 & quia nulla cælestium & terrestrium
 creaturarum humilior anima Iesu Chri
 sti, idco consequenter quoque nulla
 ad seruiendum promptior, & pro pecc
 ptis donis Deo gratias agendi studiosior
 fuit.

Porro cum sacratissima Christi anima
 Deum grauissimè humano generi in
 sum

Heb. 2.

tum, &
 di com
 præsent
 cordi su
 nerasse
 ren & te
 stare, &
 tia, à se,
 mor inf
 cipiend
 nimadu
 titia, qu
 que cup
 ritate ta
 existim
 lectum
 nedum
 fati vel
 Per h
 tionem
 gnoscit
 gratiam
 dilectio
 pter vni
 tanto c
 non in
 psun d
 se arbit
 omniur
 one etia

tum, & omnia crimina ab origine mundi commissa, & deinceps committenda presentia cerneret; qualem putas hæc cordi suo amore & gratitudine pleno generasse dolorem? Præterea cum Deum remittere iram, & de salute humana tractare, & onus hoc ex amore & obedientia, à se, cuius erga genus humanum amor infinitus & inenarrabilis esset, suscipiendum & consummandum fore animaduertet, quam alacritate & lætitia, quo fervore & desiderio, qua denique cupiditate, obedientia, & ignita charitate tali holocausto vtrò se obtulisse existimas? Impossibile profectò est intellectum humanum capere & intelligere, nedum linguam aliquam hæc omnia expressere vel eloqui posse.

Per hanc considerationem & cognitionem dignitatis Dei, vt Deus est, cognoscimus pariter & infinitam Christi gratiam, & inexplicabilem eius erga nos dilectionem. Si enim SS. Martyres propter vnicam Saluatoris gratiæ guttulam tanto desiderio moriendi pro Christi nomine flagrârunt, quanto Christum ipsum desiderio honorandi Patrē flagrasse arbitraris, qui Sanctus est Sanctorum omnium, cuius respectu seu comparatione etiam tota reliquorum Sanctorum

fan-

sanctitas & gratia vix tanta est, quantum
 minutissimū quodlibet punctū in circulo
 maximo, & lumen stellarū ad solis splendorem?
 Quid? An non B. Andreas Apostolus viuendo quodam in cruce patienti
 & moriendi desiderio gestiebat, quāquam
 prae gaudio exultans in corde saluabatur
 & amplectebatur crucem? quibus non
 dentibus amoris flammis S. Ignatij
 mus aestuabat, cum ex Syria Romam ad
 martyrium perductus, feras à quibus
 dilacerandus erat, saluantes appellauit
 ac diceret, quòd etsi bestiae sibi parcerent
 vellent, se tamen eas ad sui dilaniationem
 impulsurum? Quid de craticulo
 Beati Laurentij dicam? quid de igni
 eterno quo quidem corpus exterius consumi
 sumebatur, interior tamen animi ardor
 non modò extingui non poterat; verum
 etiam in tantum confortabatur, ut flammarum
 exteriores sibi rosae viderentur,
 quòd amplius adurerent, eò maiorem
 taret refrigerationē? Quid de sancti
 Francis martyrij voto aut de immensa
 caritatis Patriarchae Dominici charitate
 feram, qui non solum martyrio
 sed etiam vnumquodque membrum
 suorum proprio & peculiari quodam
 tormento affligi & excruciarī exopta-
 bat?

Qu
 di deli
 tantū
 rimo g
 rant; c
 ue ard
 se puta
 dantia
 Domi
 sua pr
 libet is
 videren
 Patri f
 nebatu
 cum h
 perpetu
 nus fu
 Baptis
 orbor v
 Hui
 tamqu
 perpest
 plo gra
 minim
 amori
 dam su
 patieba
 Maior
 ius affe
 neribus

Quapropter cum tam ingenti patienti desiderio Sancti estuârint, qui vnicam tantum (vt supra dictum est) ex hoc vberissimo gratiarum fonte guttulam hauserant; quanam cupiditate, quo zelo, quoque ardore vel æstu fontem ipsum flagrasse putas, ex cuius plenitudine & abundantia reliqua omnia dimanant? Hinc Dominus noster tantoperè ob mortis suæ prolongationem angebatur, vt quælibet istius moræ hora integer ei annus videretur; nam tanto se pro salute nostra Patri suo cælesti offerendi desiderio teñebatur, vt triginta tres anni, quibus cum hominibus in terris conuersatus est perpetua ipsi crux & longū martyrij genus fuerint. Vndè non immeritò dixit:

*Baptismo habeo baptizari: & quomodo co- Luce 12.
artor vsque dum perficiatur?*

Huius amoris & desiderij causa tot tamque horribiles iniurias & cruciatus perpeffus est: & quamuis dolores isti duplo grauios & truculentiores fuissent, minimè tamen desiderio & interno eius amoris satisfacissent, quia aliud quoddam supplicium omnibus tormētis quæ patiebatur grauius sustinere exoptabat. Maior quoque erat interna cordis eius affectio erga nos, quàm exterius vulneribus suis demonstrare valebat: imò

imò si millies ipsi mori demandatum fuisset, vti semel mori mandatum est, libentissimè id ipsum peregisset; & si necessarium fuisset redemptionis nostræ causa extremum vsque diem in crucis pendente patibulo, non tantum illud non æque aut molestè tulisset, sed pro cuiusque etiam salute lubens volensque hoc ipsum tolerasset, quippè qui à dilectione sui neminem excludit, & cuius gratia omnibus patet. Atque hoc verum spei & fiducia fundamentum, anchora nauis, & nauigationis nostræ meta est, & portus securus, ad quem, tempestate periculis exorta, confugiamus & appellamus.

Christus me diligit propter parentiam & vt Patri obediat, moritur pro me: Pater per merita & obedientiam Filij condona mibi peccata. Quæ cum ita fuerint, cur ego tali Filio tali que patri non contemderem? Obedientia Patri à Filio exhibitata causa est amoris illius erga nos: non aliam ob causam parcat nobis Pater, quia intercedit Filius, & hoc ipsum pro nobis meretur à Patre. Et quia Filius tuetur cor Patris, inde prouenit vt nos diligat, quandoquidem sic eius requirit obedientia: & quoniam Pater vulnerat desiderium Filij contemplatur, ex contemplatione ista remedium, auxilium

omni

& beatitudo nostra oriuntur. quia sic me-
rita ipsius exigunt.

Ex hac contemplationis vicissitudine, o-
mnes gratiarum influentiae procedunt,
quibus Ecclesia regitur non secus ac
mundus ab aspectu & dispositione Pla-
netarum, vti docent Astrologi.

Quare o Pater aeternè & vnigenite Fili
sine intermissione vos intueamini, quan-
do quidem ex infinito hoc & ineffabili
conspectu, tota nostra salus, totaque de-
pender felicitas. O aspectus inestimabi-
lis; Ex te diuinæ gratiæ radij oriuntur, ex
te peccatorum remissio, fortitudo Dei
in debilitate, societas in solitudine, sola-
tium in afflictione, fiducia & perseue-
rantia in desperatione nostra proce-
dit.

Omni igitur studio huic Domino in
fide & charitate tanquam membra capi-
ti, discipuli præceptori, milites capita-
neo, subditi fideles Regi, captiui redem-
ptori, creaturæ creatori, sponsa suauissi-
mo & charissimo sponso, denique tan-
quam pauperes & infelices mendici di-
uitijs, thesauro & supremo nostro bono
vniri procuremus. nam si vniti ipsi fueri-
mus, eadem euenient nobis quæ & ipsi,
& vbi caput fuerit, ibidem erunt & mem-
bra, quemadmodum David ad Abiathar

ani-

1. Reg. 22.

animo consternatum aiebat: *Mane me
ne timeas: si quis quaesierit animam meam
quaeret & animam tuam, mecum; seruaberis.*

Maximum certè & efficacissimum
omnium tribulationum nostrarum
medium est, vt nimirum ad hunc Domi-
num confugientes sub vmbra alarum
ius protegatur, & Regium ipsius ven-
lum sequentes in cunctis afflictionibus
& infirmitatibus nostris, subleuatis ocu-
lis Christum in cruce pendentem intue-
amur, & meritorum atque obedientiam
Filij & beneplaciti Patris in Filio rece-
demur. Cùm enim Deus Pater illo po-
tissimum tempore quo inimici eius con-
mus, Filium suum nobis non petentibus
imò nec tale quid fieri posse suspicantibus,
vltro obrulerit, quid modò petentibus
& rogantibus denegabit? quid denegare
mihî poterit, qui filium suum vniuersum
nitum nõ denegauit? & sicut Apostolus

Rom. 8.

Paulus inquit: *Qui etiam proprio Filio non
pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit
quomodo non etiam cum illo omnia
donauit? Circudent nos licet peccata
præterita, cruciet timor futurorum,
cum eant nos demones, accusent,
dientur, terreant & persequantur, dicit
infernus guttur suum quantum voluerit
& mille sese pericula ostendent, certè*

men &
stros in
mum
& vsq
cerimu
trem o
esse de
saluten
benedi
tem, m
Parent
gant Fi
concep
quid ne
corde P
cruci af

AD F
senten

H A
&
ctarum,
serto err
Dei præ
breuiter
colatia o

men & securi sumus quod si oculos nostros in benignissimum, obedientissimum, & misericordissimum Christum & vsque in finem nos diligentem coniecerimus, certi inquam sumus, Deum Patrem ob amorem Filij sui nunquam nos esse derelicturum, præsertim cum tanti salutem nostram fecerit, vt Filium suum benedictum pro nobis tradiderit in mortem, mortem autem crucis. Cum enim Parentes etiam carnales tantoperè diligant Filios, vt ipsos solum intuentes conceptam omninò remittant iram; quid non aspectus talis Filij efficiet in corde Patris, quem propter obedientiam cruci affixum videt?

CAPVT XXIII.

ADFERVNTVR QVÆDAM
*sententia Seneca, de sufferendis huius
 vite calamitatibus.*

HÆC ad calamitosorum coniugū, & personarum spiritualiter afflictarum, & in turbulento tentationum deserto errantium, & dulci atque amabili Dei præsentia destitutaū consolationē breuiter dicta sint: quæ etiam remedia & solatia omnib. tribulatis, infamatis, falso accu-